అడవిదాగిన వెన్నెల

కామయ్య మొదటిభార్య కూతురు తపతి. ఆ పిల్లకు మూడేళ్ల వయస్సప్పుడు తల్లిపోయింది. తపతికి తల్లిపోలిక లేవీ గుర్తులేవు. పెద్దయిన తరువాత తల్లి ఎలా ఉండేదో ఊహించుకోవాలని తపనపడేది. పల్లెటూళ్ళో పాతకాలపు బ్రతుకులో ఆమె ఎన్నడూ ఫొటోకూడాతీయించుకుని ఎరగదేమో! ఎక్కడా ఆమె బొమ్మకూడా కనిపించేదికాదు. తల్లి ఎప్పుడూ నీలంచీర కట్టుకుని ఉండేదికాబోలు! పాపం ఆమె కది ఒక్కటే చీరేమో! పసితనం గుర్తుకు తెచ్చుకున్నప్పుడల్లా తపతికి ఆ నీలం చీర అటూఇటూ కదులుతున్నట్లు, దగ్గరగా వచ్చినట్లు కనుపించేది. అదే ఆమెకు తల్లి చిహ్నంగా మనసులో మిగిలింది.

మొదటిభార్యపోయాక కామయ్య కొన్నాళ్ళు ఒంటరిగా అవస్థపడ్డాడు. తరువాత మళ్లీ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఒంటరిగా పసిపిల్లను, ఇల్లూ చూసుకోవడం అతనికి సాధ్యం కాలేదు. రెండవ భార్య లతాంగికి ఎవరూలేరు. ఒక్క తమ్ముడుతప్ప. అతనూ రోగిష్ఠి. పెళ్ళవగానే అతనూ కామయ్య ఇంట్లోనే చేరాడు. లతాంగి ఇల్లు జాగ్రత్తగానే

చూసేది. ఆమె తమ్ముడు శరభయ్య పొలం పనిలో సాయం చేస్తూ ఉండేవాడు. చిన్నప్పుడు తపతి లతాంగి దగ్గర మాలిమి కాలేదు. ఆవిడెవరో కొత్త మనిషి, ఎందుకు వచ్చిందో ఎప్పుడు పోతుందోనని భయం భయంగా దూర దూరంగా ఉంది. లతాంగికి ఆ పిల్లను మాలిమి చేసుకోవాలనిపించ లేదు. చిన్న చిన్న పనులు చెపుతూ. కళ్లతోనే కటువుగా ఉంటూ దూరంగా ఉంచేది. కామయ్య ఇంట్లో అడుగుపెట్ట గానే ఆమెకు ఇదంతా నాది, నేనే అధిపతిని అనే భావం నాటుకుంది. ఆమె స్వభావంలో మృదుత్వం లేదు. చిన్న ప్పుడు ఆధారంలేక అవస్థపడ్డది. అందుకు కారణం ఎవరూ కాకపోయినా ఆమెకు అందరిమీద కసి ఏర్పడ్డది. అందరిని కటువుగానే చూచేది.

తపతికి తొమ్మిదేండ్లు వచ్చేసరికి లతాంగి అన్ని పనులూ ఆమెకే ఒప్పగించింది. తాను ఒంటినిండా నగలతో ఒళ్లు కాస్త బలిసి ఒంటిపీట వదలకుండా కూర్చుంది. అప్పు డామెకొక ఆలోచన వచ్చింది. తపతిని శరభయ్యకిచ్చి పెళ్ళిచేస్తే ఇద్దరూ తనదగ్గరే ఉంటారు. తపతి ఇంటిచాకిరి చేస్తూవుంటుంది. తమ్ముడు ఒక ఇంటివాడవుతాడు సవతి కూతురు భారం తీరుతుంది. ఆలోచనరాగానే కామయ్యకు చెప్పింది. లతాంగిమాట ఏదీ అవునూ కాదు అనేశక్తి కామయ్యకులేను. మొదటిభార్య చచ్చిన మర్నాడే అతను జీవచ్ఛవంగా మారాడు. లతాంగి అంటే అతనికి భయం.

తపతి పెళ్ళి క్లుప్తంగా బొమ్మలపెండ్లిలా జరిగింది. ఆమెకు జీవితంలో మార్పు ఏమీ తెలియలేదు. మెళ్లో పసుపుతాడుతప్ప. శరభయ్య మునుపటికన్నా ముద్దుగా చూస్తున్నాడు. అధికారం చలాయిస్తున్నాడు. అంతేతేడా, కాని ఏడాది తిరగలేదు. రెండు రోజులు జ్వరం తగిలి శరభయ్య పోయాడు. లతాంగి గొల్లుమంది. తపతి దురదృష్టవంతురాలు అనుకుంది తపతికి ఏమైంది తెలుసుకునే వయస్సు లేదు. శరభయ్యమీద ఆమెకు విపరీతమైన ప్రేమ లేదు. ద్వేషమూ లేదు. అందరితోపాటు అతనూ ఇంట్లో ఒకవ్యక్తి. అతను పోయాడు. ఎందుకోసమో తెలియదు. అందరూ ఆమెను చూచి ఏడ్చినా ఆమెకు ఏడుపు రాలేదు. బిత్తరపోయి చూస్తూ ఊరుకుంది. సాయంత్ర మెప్పుడో అంతా సద్దుమణిగాక ఆమెకు ఒక ఆలోచన వచ్చింది. ఇంక పక్కఇంటి వనజ, లీలలాగా తను చక్కగా తలదువ్వుకోటానికి, బొట్టుపెట్టుకోటానికి పువ్వులు పెట్టుకోటానికి వీలుండదు. అది తప్పు అవుతుంది ఆ ఆలోచన రాగానే ఆమెకు దుఃఖం ముంచుకు వచ్చింది. ఒంటరిగా భోరుమని ఏడ్చింది. కాస్సేపటికి నిద్రపోయింది. మర్నాడు పొద్దున మళ్ళా తేరుకుంది. రాత్రిపడ్డ బాధ మరచిపోయింది. క్రమంగా చింపిరి తలతో నిర్లిప్తంగా తిరగడం నేర్చుకుంది. యంత్రంలా ఇంటిపనులు చేస్తూ బ్రతకడం నేర్చుకుంది.

వయస్సు వచ్చిం తరువాత తపతిని చూస్తే కామయ్య గుండె తరుక్కుపోయింది. ఇంటిపనులతో నలిగిపోతున్నా, మాసిన బట్టలతోనే మసలుతున్నా, తపతిలో ఏదో అందం వెన్నెలలా వెల్లివిరుస్తోంది. ఆమెలో ఏదో కాంతి తొణికిసలాడుతోంది. అప్పుడు ఆ పిల్లకు తానేదో అన్యాయం చేశానన్న బాధ కామయ్యకు గుండెల్లో మాటిమాటికి శూలంలా గుచ్చుకునేది. మొదటి భార్య పోయినప్పటినుంచి ఆపిల్లకు అన్నివిధాల అన్యాయం చేశాడు. పూర్తిగా లతాంగికి బానిసయై కన్నకూతురి ఆలనా పాలనా ఏమీ చూచుకోలేదు, రోగిష్టి అని తెలిసికూడా భార్యమాట కాదనలేక బావమరదికిచ్చి పెళ్ళి చేశాడు. తన కిప్పుడు వయస్సు మళ్ళింది. ఆ పిల్ల బ్రతుకు ఏం కావాలి! ఆ పిల్లకు ఇప్పుడు తానేం చెయ్యగలడు! ఈ ఆలోచనలతో అతనికి రాత్రింపగళ్ళు నిద్రపట్టలేదు. ఆ పిల్లకు మళ్లా పెళ్ళిచేసి అన్ని విధాల ఆదుకునే అత్తవారింటికి పంపితేనేకాని తనకు మనశ్శాంతి వుండదు. ఉన్న వూళ్లో అది కుదరదు నలుగురి ఎదటా తలఎత్తుకు తిరగలేను. పైగా లతాంగి కంఠంలో ప్రాణం ఉండగా అది సాగనివ్వదు. తనూ, తపతీ ఆమెకు అన్ని విధాలా బానిసలన్న సంగతి ఇప్పుడిప్పుడే తెలుస్తోంది. కామయ్య ఎవ్వరికి చెప్పకుండా ఒకరోజు ప్రయాణం పెట్టాడు. పడమట పల్లెలో ఏదో దేవుణ్ణి చూడాలి మొక్కుబడి వుంది, తపతిని తీసుకుపోవాలి అన్నాడు. లతాంగి తెల్లబోయి ప్రశ్నలు వేసే లోపలే కూతుర్ని తీసుకుని

మూటా ముల్లెతో ఇంట్లోనించి బయటపడ్డాడు. చీకట్లో అతను ఊరుదాటి వెళ్ళింది ఎవరూ చూడలేదు.

పడమట పల్లెలో శాస్త్రుల్లు కామయ్యకు ఎప్పుడో పరిచయం. అతని ఇంట్లోనే కూతురుతో సహా దిగాడు. తాను వచ్చిన పని చెప్పాడు శాస్త్రుల్లు వెంటనే భారం తనమీద వేసుకున్నాడు. ఆ ఊళ్ళోనే ఒక సంబంధం చెప్పాడు. రామలక్ష్మి కొడుకు అనంతం.

రామలక్ష్మి ఇల్లు ఊరికి దూరం. చిన్న పాకలాంటి ఇల్లు. అది పట్నానికి పోయ్యే బాటకు పక్కన వుంది. ముందువేపు ఎప్పుడైనా బళ్ళు, మనుష్యులు పోతుంటారు. రాత్రివేళ ఎవరూ ఉండరు. ఇంటి వెనకవేపు అంతా బావురుమంటు పెద్ద అడవి. చెట్లు దట్టంగా నిండి ఉంటాయి. ఆ అడవి ఎంతవరకు ఉందో, ఆ తరువాత ఏముందో రామలక్ష్మికి తెలియదు. ఆమె చీకటి పడితే దొడ్డివేపు తలుపు వేసుకుంటుంది. పగలెప్పుడైనా తెరచి పెట్టుకుంటుంది. దొడ్డి గుమ్మంలో కూర్చుని ఆ అడవి చూస్తూ ఉంటే ఏదో బావురుమంటూ ఉంటుంది.

రామలక్ష్మికి ఒక్కడే కొడుకు. అతను ఎక్కువ చదువుకోలేదు. ఆ ఊళ్ళోనే ఒక దుకాణంలో పద్దులు రాస్తాడు, కొట్టుమీద కూర్చుంటాడు, రాత్రి అంతా రత్తమ్మ యింట్లో పేకాడతాడు. అక్కడే నిద్రపోతాడు. ఆ రత్తమ్మ మంచిదికాదు. దానికి అతనితో ఏదో సంపర్కం ఉందని ఆ ఊళ్ళో అందరూ అనుకుంటున్నదే!

అతనికి భార్యపోయి రెండేళ్ళయింది. ఆ భార్య ఎప్పుడూ అతనిదగ్గర వుండలేదు, ఆమె పుట్టిల్లు పొరుగూరు. ఒంట్లో బాగుండకా, ఈ మొగుడూ, కాపురమూ నచ్చక ఆమె ఎప్పుడూ పుట్టింట్లోనే వుంది. ఆమెకు ఇద్దరు పిల్లలు. ఆమె పోయాక రామలక్ష్మి ఆ పిల్లలిద్దరినీ తెచ్చి తన దగ్గరే ఉంచుకుంది, కొడుకు వయస్సు నలభై దాటుతోంది. మనమలిద్దరికి పన్నెండు దాటుతోంది, అయినా ఆమెకు కొడుక్కి మళ్ళీ పెళ్ళిచేస్తే బాగుండునని ఉంది, ఇంట్లో తనకు ఎవరైనా తోడుగా ఉంటారు. తన తరువాత ఇల్లు చూచుకుంటారు, ఆమాట ఆమె శాస్త్రుల్లుకు చెప్పింది. పిల్ల ఎవరైనా ఫరవాలేదంది. బాగుంటేచాలంది. శాస్త్రుల్లు ఇప్పుడు ఈ సంబంధమే కామయ్యకు చెప్పాడు

కామయ్య రామలక్ష్మి ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి తపతిని చూపించాడు. అందంగా. అమాయకంగాఉన్న తపతి రామలక్ష్మికి నచ్చింది. కామయ్య ఏమీ దాచిపెట్టలేదు. పిల్లకు ఇది రెండోపెళ్ళని, చిన్నప్పుడు బొమ్మల పెండ్లిలా ఒకటి జరిగిందని చెప్పాడు. రామలక్ష్మి ఏమీ దాచిపెట్టలేదు. కొడుకు సంగతి ఉన్నది ఉన్నట్లు చెప్పింది. ఆర్థికంగాకూడా పరిస్థితులు అట్టే బాగులేవు. కొడుకు తెచ్చేది తక్కువ. అదీ అతని పేకాటకూ, సరదాలకూ సరిపోతుంది. ఎలాగో సంసారం జరుగుతోంది. అంతా విని కామయ్య ఒప్పుకున్నాడు. రెండో పెళ్ళికి ఇంతకన్నా మంచి సంబంధం ఎక్కడ దొరుకుతుంది? రామలక్ష్మి మంచిదిలా కనపడుతోంది, తపతిని

కడుపులో పెట్టుకుంటుంది. పుట్టినఇంట్లో ఏం సుఖపడుతోంది! ఇద్దరు పిల్లలు పుడితే సంసారి అవుతుంది.

రామలక్ష్మి ఇంట్లోనే గుట్లు చప్పుడుకాకుండా ఒక పూట శాస్త్రుల్లు పెళ్ళి జరిపి అయిందనిపించాడు. ఆవేళ తప తికి నూటనాలుగు డిగ్రీల జ్వరం. ఆమె ఒక గంటలేచి పెళ్ళి పీటలమీద కూర్చోటమే కష్టమయింది. రామలక్ష్మి కోడలికి కొత్తచీర కొనలేదు. ఆమెకు డబ్బులేదు. కామయ్య కూతురుతో కొత్త చీరతేనా అన్నాడు. ఆమె వద్దన్నది. పాతచీరతోటే కాస్సేపు ఏం జరుగుతోందో కూడా తెలీ కుండా మత్తుగా కూర్చుంది. తరువాత కటిక లంకణంతో మూసినకన్ను తెగువకుండా పడుకుంది. సాయంత్రానికి కాస్త తేరుకుని కన్ను తెరిచింది. కామయ్య కాస్త సం తృప్తిపడి ఆమె దగ్గర సెలవు తీసుకుని ఆమె చెయ్యి రామ లక్ష్మికి అప్పగించి ఇంటిత్రోవ పట్టాడు. ఏదో బాధ్యత తీర్చుకున్నట్లు, బరువు దింపుకున్నట్లు తృప్తిపడ్డాడు.

ఈ పెళ్ళివల్ల అనంతంలో ఏమీ మార్పు రాలేదు. అతను మామూలుగా ఏదో సత్రానికి వచ్చినట్లుగా భోజనం వేళకు రావడమూ, రాత్రి వెళితే ఏ తెల్లవారు జామునకో వచ్చి నిద్ర పోవడమూ యథావిధిగా జరుపుకుంటున్నాడు. రామలక్ష్మి ఇంటికి రెండే గదులు. మొదటిది కాస్త పెద్దది. అదే భోజనాలకూ, వంటకూ, కూర్చోడానికీ అన్నింటికీ ఆధారం, దానికి రెండు వేపులా తలుపు లున్నాయి ఒకటి ముందర రోడ్డువేపుకు, వెనకది అడవివేపు

చెట్లలోకి, ఆ చెట్ల దగ్గర కాస్త స్థలం ఇంటి ఆవరణగా ఉపయోగిస్తుంది, గిన్నెలు తోముకోటానికి, బట్టలు ఉతికి ఆరవేసుకోడానికీ, ఏమైనా ఎండబెట్టుకోడానికి. రాత్రి అయితే అక్కడ చీకటి కమ్ముకుంటుంది. పెరటి తలుపు మూతపడుతుంది. ఈగదికి పక్కన మరొక చిన్నగది. దానికి ఇవతలి గదికి ఒక్కటే తలుపు, పైన చిన్న గూడులాంటి కిటికీ, గదినిండా పెట్టెలు, సామానులూ, మూటలు కుప్పలుగా ఉంటాయి ఓమూల ఒక చిన్న మడత మంచం, దానితో ఆ గది నిండిపోతుంది. ఎప్పుడైనా ఇంట్లో ఉన్న కాస్సేపు అనంతం అక్కడే నివాసం.

వారం రోజులకు తపతి కోలుకుంది. జ్వరం తగ్గింది, అప్పటినుంచి ఎవరూ చెప్పకుండా ఇంట్లో అన్నిపనులు తనవే అనుకుని అందుకుంది. రామలక్ష్మి ఆమెను ఆప్యాయంగా ఆదుకుంది. పిల్లలు ఆమె దగ్గర అలవాటయ్యారు, అనంతం ఆమెను ఎప్పుడూ ఏవిధంగాను బాధించలేదు, అతను ఇంట్లోవున్న కాస్సేపు ఆమె మౌనంగా దూర దూరంగా ఉంది. అతను వెళ్లిపోయాక పిల్లలతో, అత్తగారితో కలసి మెలసి మామూలుగా ఉంది. పుట్టింటికన్నా ఆమెకు ఈ ఇల్లు బాగుందనిపించింది. లతాంగిలా రామలక్ష్మి కసురుకోదు, ఆప్యాయంగా అమ్మా అని పిలుస్తుంది, పెట్టిన నాలుగు మెతుకులు ప్రేమగా పెడుతుంది. తల్లిలా తనకు తోడుగా వుంటుంది. తపతి ఇలాంటి ఆప్యాయత ఇది

వరకు ఎరగదు. ఆమె లేతహృదయం అమాయకంగా రామ లక్ష్మిని పెనవేసుకుంది.

ఒకరోజు రామలక్ష్మి కొడుకును మందలించింది, "బంగారంలాంటి పిల్ల ఇంటికి వచ్చిం తరువాత కూడా నీ తిరుగుళ్లు మానకపోతే ఎలా! ఆ పిల్ల అమాయకురాలు, మనకు ఉసురు తగులుతుంది" అని, అనంతం చెవిటి హృదయానికి ఆ మాటలు వినిపించలేదు. అతనిలో కరుడు గట్టిన మొరటుదనం కరగలేదు, రామలక్ష్మి ఊసూరుమన్నది. ఒకరోజు చీకటితో అనంతం ఇంటికి వచ్చినప్పుడు తపతిని లేపింది. తలదువ్వి ముఖం తుడిచి బొట్టుపెట్టి నవ్వుతో లోపలికి వెళ్లి పడుకోమంది. తపతి భయం భయంగా లోపలి గదిలోకి వెళ్లింది. అనంతం హాయిగా పడత మంచం మీద నిద్రపోతున్నాడు. తపతి కాసేపు నిలబడి చూసింది. తరువాత పక్కన ఉన్న మూటలు సర్ది నిద్రపోయింది. ఆ తరువాత అది అలవాటైంది. రామలక్ష్మి లేపడమూ, తపతి లోపలకువెళ్లి నిద్రపోతున్నఅనంతాన్ని ఒకసారిచూసి ఓమూల నిద్రపోవడమూ! ఒకరోజు ఈ క్రమం మారింది, లోపలకు వెళ్లిన తపతి మూలనున్న పెట్టె తట్టుకు ముందుకు పడ్డది. చప్పుడైంది, చెయ్యి దోక్కుపోయింది, రక్తం కారింది. అనంతంకు మెళుకువ వచ్చింది. అతనికి కోపం వచ్చింది. "కొంపలో నిద్రపోవటానికి కూడా గతిలేదు," అతను ఒక్క అరుపు అరిచాడు. మాసిన దిండుతీసి నేలను విసిరాడు. తపతి బెదరిపోయింది. మెల్లగా అవతలి గదిలోకి వెళ్లిపోయింది.

రామలక్ష్మి ఆ అరపు వింది రక్తం కారుతున్న ఆమె చెయ్యి చూచింది. ఏదో ఘాతుక కార్యం చేసినట్లు ఆమె మనస్సు తల్లడిల్లింది. తపతి చెయ్యి తడిగుడ్డతో తుడిచి, సున్నం పూసింది. మళ్లా ఇంకెప్పుడూ ఆమె తపతిని లేప లేదు. లోపలకు వెళ్లమనలేదు.

ఒకరోజు గోవిందయ్య రామలక్ష్మి ఇంటికి వచ్చాడు. గోవిందయ్య ఆ వూరు పెద్ద, అందరికి అప్పులివ్వగల ధనవంతుడు, ఆరునెలలుగా ఆయన ఊళ్లోలేడు. తీర్థయాత్రలకు వెళ్ళాడు. ఆయన భార్యకు ఉబ్బసం వ్యాధి. ఆ జబ్బుతో చచ్చిపోతానేమోనని ఆమెకు రోజూ భయం. చచ్చిపోయే ముందు కాశీ, రామేశ్వరం అన్నీ చూచిగాని చావకూడదని ఆమె దృఢమైన సంకల్పం. దానితో ఆవిడ తీర్థయాత్రలకు వెళ్ళక తప్పదంది. గోవిందయ్యకు వెళ్ళక తప్పలేదు. సంతానంలేని గోవిందయ్యకు భార్యఅంటే విపరీతమైన మమకారం. విపరీతమైన భయం.

ఊరికి తిరిగివచ్చాక అతను, తపతినిగురించి విన్నాడు. ఒకరోజు రామలక్ష్మిని పరామర్శించాలన్న మిషతో తపతిని చూసిపోవాలని వచ్చాడు. వెన్నెల కాంతిలావున్న తపతిని చూడగానే వికారంతో అతని చూపులు వికారంగా మారాయి.

కొందరిలో మనోవికారం అందవికారంగా వెల్లడౌతుంది. ఏమీ ఎరుగని అమాయకులకుకూడా అది భయం కలిగిస్తుంది గోవిందయ్య రామలక్ష్మితో మాట్లాడు

తున్నాడు. కుశలప్రశ్నలు వేస్తున్నాడు. చనువు వ్యక్తం చేస్తూ పరిహాస మాడుతున్నాడు. కాని అతని చూపులు తపతిమీదనే వున్నాయి. కదలలేదు. తపతికి ఒళ్ళంతా ఏదో పాములు, జెర్రులు పాకినట్లయింది; భయంవేసింది. లేచి పక్కగదిలోకివెళ్లి మడతమంచంమీద కూర్చుంది. కాసేపటికి గోవిందయ్య లేచి వెళ్లిపోయాడు. పోతూపోతూ గోవిందయ్య రామలక్ష్మితో ఏదో గుట్టుగా చెప్పాడు. అది తపతికి సరిగా వినపడలేదు. ఏదో మళ్లా వస్తానని చెబుతున్నట్లనిపించింది

తపతి రామలక్ష్మిదగ్గరకు వెళ్లింది. ఆమె ముఖం పాలిపోయి వుంది. గోవిందయ్య అన్న ఆఖరుమాటకు అర్థం ఏమిటో రామలక్ష్మికి స్పష్టంగా తెలుసు. ఆమెలో కోపమూ ఖేదమూ మేళవించాయి. మనసులో గోవిందయ్యను చీదరించుకుంది. వయసువళ్లినా తీర్థయాత్రలకు వెళ్లినా మనిషి మారలేదు. మనుష్యుల ప్రకృతి మారుతుందనుకోవడం భ్రమ. ఏమైనా యిప్పుడు తాను ఏమీ చెయ్యలేదు. రామలక్ష్మి బ్రతుకంతా గోవిందయ్యమీద ఆధారపడివుంది. తనకు భర్తపోయినప్పుడు ఆదుకున్నది గోవిందయ్య. కొడుక్కు చదువుచెప్పించింది గోవిందయ్య ఉద్యోగమిచ్చింది గోవిందయ్య. పెద్దకోడలు పోయినప్పుడు ఖర్చులు ఆదుకున్నది గోవిందయ్య. ఊరిచివర ఈ ఇల్లు యిచ్చింది గోవిందయ్య.

గోవిందయ్య నీడనతప్ప రామలక్ష్మికి బ్రతుకు లేదు. కోపమూ, ద్వేషమూ దిగమింగి అన్నింటికీ అణగిపోవలసిందే. అయినా, అమాయకంగావున్న తపతిని చూడగానే ఆమె గుండెలు కొట్టుకున్నాయి. ఎలాగైనా ఈ ఆపదలోనుంచి ఆమెను తప్పించాలన్న తపన ఎక్కువయింది

రాత్రి భోజనాలప్పుడు ఈ ఒక్కరోజయినా ఇంట్లో ఉండమని కొడుకును బ్రతిమాలుకుంది. అనంతం అన్నం విసిరికొట్టి లేచిపోయాడు. నోరుమూసుకునివుంటే అన్నం అయినా సరిగా తినివుండునుగదా అని రామలక్ష్మి బాధ పడింది. రాత్రి పొద్దుపోయేకొద్దీ రామలక్ష్మికి భయం ఎక్కువయింది. తపతి అమాయకంగా పడుకొని నిద్రపోతోంది. ఆ పిల్లను చూస్తుంటే రామలక్ష్మి గుండె తరుక్కుపోయింది. ఇప్పుడీ పిల్లనేం చెయ్యాను అని అదిరిపోయింది. మెల్లగా తపతిని లేపింది, "నీకు చీకట్లో ఉండడానికి భయమా" అన్నది. నిద్రకళ్లతో తపతి "లేను" అన్నది. రామలక్ష్మి ఊపిరి పీల్చుకుంది. "అయితే గోవిందయ్య వస్తానన్నాడు, అతను వచ్చి వెళ్లిందాకా దొడ్డివేపున ఉండు. తరువాత పిలుస్తాను" అన్నది భయంగా. తపతికి ఏం అర్థంకాలేదు. గోవిందయ్య పేరు వినగానే ఆమెకు ఎందుకో వాళ్ల ఊరి కరణం గుర్తుకు వచ్చాడు. చిన్నప్పుడు లతాంగి ఏదో తెమ్మని ఆమెను వాళ్ల యింటికి పంపింది. అప్పుడు వాళ్ల యింట్లో ఎవరూ లేరు. కరణం ఒక్కడే వున్నాడు. తపతిని చూడగానే ఆత్రంగా "రా బుజ్జీ, రారా" అంటూ అమాంతం కావలించు

కున్నాడు. ఆ ముద్దుపిలుపు, ఆ కబళింపు అసలు పసిపిల్లలను లాలించినట్లు లేదు. ఏమిటో నలిపేస్తున్నాడు. తపతికి అసహ్యం భయం వేశాయి. గట్టిగా అరిచి పిల్లాడి ఆ కబంధ హస్తాలలోంచి తప్పించుకు వచ్చేటప్పటికి యమయాతన అయింది. పారిపోయి యింటికివచ్చి చూసుకుంటే ఒళ్లంతా రక్కుకుపోయింది. ఆ భయంకరమైన దృశ్యం ఇప్పుడెందుకు జ్ఞాపకంవచ్చిందో తెలియదు. కాని తపతి గుండెల్లో విపరీతమైన వణుకు పుట్టింది. ఆమె వెంటనే లేచి పెరట్లోకి వెళ్లిపోయింది వెనకవేపు, ముందువేపు తలుపులు వేసుకుని రామలక్ష్మి ఒక్కతె తెల్లవార్లు భయంభయంగా కూర్చుంది దీపం మినుకుమినుకు మంటోంది. పిల్లలిద్దరూ నిద్రపోతున్నారు

ఆరాత్రి అనంతం మళ్లా తిరిగిరాలేదు. ఆరాత్రి గోవిందయ్యకూడా అన్నప్రకారం రాలేదు. ఆరాత్రి గోవిందయ్య భార్యకు ఉబ్బసం తెర ఎక్కువైంది. ఆమె అతనిని ఎక్కడికీ పోనివ్వలేదు. కాని ఆరాత్రి రామలక్ష్మి నిదపోలేదు. ఏక్షణాన గోవిందయ్య వస్తాడోనని హడలిపోతూ, చీకట్లో తపతి ఏం చేస్తోందోఅని కుమిలిపోతూ ఏమీ చెయ్యలేక, ఆమెను పిలవలేక మధనపడుతూ కాలంగడిపింది. తెల తెలవారుతుండగా తేరుకుని పెరటితలుపుతీసి తపతిని పిలిచింది. తపతి పలకలేదు రామలక్ష్మి హడలిపోయింది. బయటికివచ్చి చుట్టుప్రక్కలంతా చూసింది. ఎక్కడా లేదు.

పొద్దెక్కాక యింకా కొంతదూరంపోయి చూసింది. చెట్లమధ్య కుప్పగా పడుకుని నిద్రపోతోంది తపతి. రామలక్ష్మి దగ్గరకువెళ్లి లేపింది. ఆమె లేవలేదు. పలకలేదు. మళ్లా ఎన్నడూ ఆమె కన్ను తెరచి ఎవరినీ చూడలేదు. రామలక్ష్మి బావురుమంది. తపతికోసం ఆమె ప్రాణం తపించింది. అలవోకగా నిష్క్రమించిన తపతి రామలక్ష్మి మనసులో మిగిలింది.

ఆరాత్రి చీకట్లో దిక్కుతోచక అడవిలోకి పారిపోయిన తపతి మనసులో ఏమి దాచుకుందో, భయంతో ఆమెగుండె ఆగిపోయింది.

ఆరోజు అర్ధరాత్రి రామలక్ష్మి పెరటితలుపు తెరుచుకుని అడవిలో నిండిన వెన్నెలచూస్తూ కూర్చుంది. ఆ వెన్నెల్లో ఆమెకు తపతి అమాయకంగా నవ్వుతున్నట్లనిపించింది.